

JØRGEN GUNNERUD

Mistanken

Kriminalroman

:k

KOLON FORLAG

Den treogtuende juni, sankthansmorgen, sto lensmann Akselsen opp klokka halv seks. Han sov sjeldent mer enn fire–fem timer i den lyse årstiden. Det var overskyet, grått vær og snøflakene virvlet i lufta utenfor kjøkken vinduet. På radioen fortalte de om brøyting på Nordkapp.

Akselsen var ute og satte huskyen i bånd da mobilen hans begynte å hoppe rundt inne på kjøkkenbordet. Det var lensmannsbetjent Tranh.

– Jeg har dårlige nyheter, Akselsen. Han tok en liten pause. – Ja, for å si det som det er, så står Svein ute i huset til søstera di i Nuvsfjord. Hun har kommet ut for en ulykke.

– Hva vil det si?

– Hun har ramlet ned trappa og er livløs, ifølge Svein. Jeg vet ikke stort mer enn det. Jeg er på lensmannskontoret og pakker utstyret. Det er jo i prinsippet et mistenklig dødsfall og må etterforskes. Legebåten står klar. Vil du være med, eller ta første ferga?

– Jeg kommer.

Legeskyssen fosset inn Nuvsfjorden. Akselsen og Tranh sto foran hos skipperen med hver sin kaffekopp.

– Hvordan kom Svein seg ut så tidlig?

– Han og Live var der ute for å se på ei hytte.
Det var nytt for Akselsen, men oppmuntrende for så
vidt som Svein Lie kanskje ville slå rot i kommunen.

Kommunelege 1 og turnuskandidaten kom opp i sty-
rehuset da de la til kai. På parkeringsplassen utenfor
butikken ventet en minibuss. Legene stablet inn en båre
og tok plass ved siden av Akselsen og Tranh. Sjåføren
startet bussen og la i vei mot søsterens hus. Ingen sa et
ord, og verden de kjørte gjennom, var folketom.

Da de svingte opp foran huset til søsteren, så Akselsen
Svein Lie komme ut av sokkeletasjen. Han holdt døra
opp for kommunelege 1, som gikk inn alene. Turnus-
kandidaten ble stående i døråpningen.

Svein Lie så trist ut. Han skar en grimase og så på
klokka. Den var halv åtte. – Jeg var her halv seks. Nabo-
kona i huset der borte var tidlig oppe og så at utgangs-
døra sto åpen. Siden det var surt og snøkov, syntes hun
det var illevarsrende, og gikk bort for å sjekke. Søs-
tera di ligger i trappa til annen etasje, med hodet på
trappeavsatseren. Nabokona dro hjem for å ringe hund-
reogtretten. Hun ble satt over til vakthavende i Ham-
merfest. Tranh fikk meldingen og varslet meg. Jeg var
her et kvarter seinere. Hun var livløs, dessverre.

Legen hadde alt undersøkt den døde og tatt noen prø-
ver. Tranh og Svein Lie var i ferd med å dokumentere
åstedet. Akselsen trakk på seg skobeskyttere og skot-
tet inn gjennom døra. Beate Olsen var ikke noe pent
syn. Hun var kledd i en halvlang t-skjorte som hadde
glidd opp over baken. Det grelle lyset avslørte en rad
med blåmerker på øvre del av lår og hofter. Tjeneste-
mennene snudde Beate Olsen på ryggen og fotograferte
ansiktet. Nese og tenner var maltraktert.

Akselsen snudde seg mot legen. – Hvordan kan dette ha skjedd? Det ser ut som nakken er knekt, men kjeve og tenner ser ut som de er knust.

– Jeg antar hun har falt rett framover, og ansiktet har truffet det nederste trinnet i trappa. Hun hadde ingen skader i bakhodet, så vidt jeg kan se, sa legen.

– Men hva med alle disse blåmerkene? Hva kan de skyldes?

– Unnskyld at jeg spør, men drikker hun?

Akselsen bekreftet det.

– Folk som drikker hardt, har det med å skumpe borti bordhjørner og sånne ting, men obduksjonen vil gi oss nærmere svar. Etter kroppstemperaturen å dømme har hun vært død rundt tre timer.

Akselsen snudde seg mot Svein Lie. – Skal vi ta en titt ovenpå?

Akselsen gikk foran opp trappa. Følelsene hadde han parkert et sted der han ikke kunne finne dem, og da de kom opp, lot han Svein gå foran seg mens han lot blikket vandre rundt i stua. Så langt øyet rakk så han ølbokser, brennevinsflasker og veltede askebegre. Peanøtter og potetgull lå strødd, ikke bare på bordene, men over alt.

– Unnskyld meg, sa Svein Lie, – men dette var ganske ulekkert.

Ja, tenkte Akselsen. Det var ulekkert. Det var ikke bare tomgodset og askebegrene som kvalifiserte. Det var generelt møkkete over alt. Den ene stuegardinen var revet ned og lå på gulvet. Han gikk inn på soverommet til søsteren. Sengeklærne lå i en tull, og i fotenden lå en brennevinsflaske.

Svein Lie åpnet døra ved siden av og gikk inn på det

andre soverommet, som en gang hadde tilhørt Aksel-sens niese. – Hei, Akselsen, kom hit.

Akselsen gikk inn. I ungpiresenga, under en dynen uten sengetrekk, lå en mann i dyp søvn.

Svein Lie sjekket pulsen og klapset mannen et par ganger på kinnene, men fikk ingen reaksjon.

– Hent legen. Det står til liv, men mannen er i koma.

Akselsen stilte seg foran senga og ristet på hodet.

– Vet du hvem det er? spurte Svein Lie.

– Johan Olsen, også kalt Lillejohan. Beates eksmann.

Han har akkurat sluppet ut av fengselet i Vardø.

– Hva satt han inne for?

– Han tente på et hus hvor to karer lå ogsov. Den ene berget livet.

– Hvorfor gjorde han det?

Akselsen ristet på hodet. – Fyll og uoverensstemmelser som ikke kunne interessere andre enn de impliserte.

– Var det her i Nuvsfjord?

– Nei, heldigvis. Det var inne i Korsfjordbotn.

– Er han en farlig mann?

Akselsen stirret på ekssvogerens. – Han var verdens mildeste mann, så lenge han holdt seg unna brennevinet.